

Skibbrud (1986)

af Mogens Lillør

Det værste var ensomheden (vi var begge ensomme). Dyster var den: Som et øje uden syn (som øjne uden syn); som en sol der gik i sig selv; som en aldrig påbegyndt stråling: et sansernes interregnum. Som i en uendelig labyrint vandrede vi over bjerge og gennem slugter. Gennem ørkenfyrsters land over isdronningers skosser. Vi drak bæk-vand og spiste tørt brød. Som udstødte fór vi (udstødte var vi). Som kometen pløjer rummets furer trådte vi vore egne,- og furerne blev dybere. Kun håbet havde vi (og håbede det gjorde vi). For vi havde alle hørt det. Lyset havde været som en eksplosion tusind lysår borte. En ny stjerne skulle vise os vejen. Og vi kom til hulen: Stor var pladsen foran indgangen (og i oprør). Præsteri fra hele kloden: plattenslagere, lommetyve og ludere (og gøglere), godlidende tiggere, og købmænd bag boder, faldbød alskens nyttigt og unyttigt. Men i hulen var der stille: Kun syntetiske blip fra sensorerne langs væggen og i loftet. Kun allerinderst svag mumlen af stemmer. Vi så barnet: en cavalet-mappe med kodelås og et plastic-chartek fuld af Qualitative Management fuld af livsstil og standardiseret problemløsning; ikke nødtørftigt svøbt på aviser; ikke magert og udsultet med indsunkne øjne i et indadvendt blik og ingen stank som på et pissoir eller i en kostald, slet ingen lugt overhovedet. Men en fed velnæret cavalet-mappe med kodelås og et mål for DERES liv, et plastic-chartek fuld af qualitative management advanced marketing og crisis-decision-making, konferencer om organisation og system og struktur, planlægning, management-overlevelses-kurser inkluderende bivuak i Lille Vildmose og i gummiåbåd over Limfjorden. Og nu så vi - alle holdt de sig på næsen og knælede. Og slog tegn for sig. Og alle bad de først i en messende mumlen, monotont repeterende; alle bad de siden med et strejf staccato, skingert skurrende; alle vedblev de men nu i hastig opløsning: Stemmer løb hid og did med ekstatiske Zzzzip Zzzzap, svirrende omkring i sving og i spring bratte brøl! med hvinende hengivelse i himmelvendte øjne. Vi løb mod udgangen. Vi løb mod udgangen gennem mørket ud på pladsen som var tom nu. Vi løb gennem slugter og over bjerge, over skosser af is gennem ørkner. Som udstødte løber vi og furerne blir dybere og synet går i sig selv... Som et sort hul!